

מיוגו

תוספות כתובות ט עמוד ב

לא דקא טעין טענת דמים. דהויא טענה ברורה מדאין סדינין מלוכלכים בדם ונראה דבטענת פתח פתוח וטענת דמים דשמעתין איירי שהיא טוענת שהוא בא עליה באירוסין או אומרת בתולה הייתי וא"ת ונהימנא לדידה במגו דאי בעיא אמרה משארסתני נאנסתי דנאמנת לר"ג דפסקינן לקמן) דף יג (.כוותיה וי"ל דאינה מודה ברצון שנבעלה מאחר ועוד דאין זה מגו דמיפסלא נפשה מכהונה אבל קשה דליהמנה במגו דאי בעיא אמרה מוכת עץ אני אפי' לרבנן דלקמן) דף יא (:דאמרי מוכת עץ כתובתה מנה דאין זה מגו דאינה רוצה להפסיד כלום מכתובתה מ"מ נאמנת במגו דאי בעיא אמרה מוכת עץ אני תחתיך ונסתחפה שדהו לכך נראה דהוי מגו במקום חזקה דאין אדם טורח בסעודה ומפסידה אע"ג דבעי' היא בפ"ק דבבא בתרא) דף ה: ושם (אי אמרינן מגו במקום חזקה או לא שמא חזקה דהכא עדיפא ואי לא אמרינן מגו להוציא אתי נמי שפיר:

קובץ שעורים חלק ב סימן ג

ד (ונראה בביאור שני התירוצים שבר"ן דדין מגו יש לפרשו בשני אופנים: **א (דהוא אנן סהדי שאומר אמת דמ"ל לשקר דהיה יכול לטעון טענה טובה מזו ולפי הטעם הזה כתב הר"ן דהכא דהוי מגו לחצי טענה אין כאן הוכחה שטענתו אמת וע"כ לא מהימן כלל. ב (י"ל דאינו מטעם אנן סהדי אלא שהוא דין נאמנות דבכח הנאמנות שיש לו לטעון טענה אחרת נאמן גם על טענה זאת שהוא טוען וע"כ לא איכפת לן מה שהוא לחצי טענה דמ"מ יש לו כח נאמנות על חצי הטענה ולזה תירץ דכיון דחידוש הוא אין לך בו אלא חידושו ולא מהימן אלא בטענה זו עצמה ולא בטענה אחרת מחמתה.**

קובץ שעורים חלק ב סימן ד

בשער המשפט סי' מ"ו ס"ק י"ד הביא דבתרי ותרי ואיכא מיגו להבע"ד עצמו מהימן ודוקא באיכא מיגו להעדים לא מהני דמיגו לא עדיף מעדים ותרי כמאה עיי"ש וצריך ביאור דהא גם באיכא מיגו להבע"ד י"ל הך סברא דמיגו לא עדיף מעדים ותרי כמאה ונראה דבמיגו ישנן שני דברים א (דאנן סהדי שטענתו אמת דמה לו לשקר וזה לא מהני בתרי ותרי, ב (דיש לו כח הנאמנות של הטענה האחרת וזה אינו מטעם בירור המעשה אלא שהוא נאמן בטענתו ומשו"ה באיכא מיגו להעדים אם נאמר שיש להן כח הנאמנות של הטענה האחרת כיון דבטענה האחרת היה נאמנותן בתורת עדים א"כ גם בטענה זו יש להן כח הנאמנות של עדים ולא עדיף מאילו היה עוד כת אחרת של עדים דתרי כמאה משא"כ באיכא מיגו להבע"ד דנאמנות הבע"ד אינו מטעם בירור המעשה אלא שהוא נאמן בטענתו לעצמו וזה שייך גם בתרי ותרי.

מיגו

```
graph TD; A[מיגו] --> B[כוח משפטי של הטענה שלא אמר]; A --> C[מה לי לשקר - לכן מניחים שאומר את האמת]
```

כוח משפטי של הטענה
שלא אמר

מה לי לשקר -
לכן מניחים שאומר את
האמת

חזקת הגוף

תוספות כתובות ט עמוד א

לא צריכא באשת כהן. וא"ת ונוקמה אחזקתה שהיא כשרה לכהונה ונימא דלאו תחתיו זינתה וי"ל דאדרבה אית לן
למימר דהשתא נבעלה דאוקמה אחזקת הגוף שהיתה בתולה:

דבר נידון לפי מעמדו הידוע - גזרת הכתות - דין עצמאי

שב שמעתתא ו:כב

והנה בהא דקיי"ל תרי ותרי ספיקא דרבנן אבל מן התורה אוקי אחזקה קמיייתא, ונסתפקתי היכא דליכא חזקה אלא רובא, כיון דרובא עדיף מחזקה א"כ לא ליהווי נמי אלא ספיקא דרבנן כמו בחזקה. אמנם נראה דהיכא דליכא חזקה אלא רוב הו"ל ספיקא דאורייתא, ומשום דתרי סהדי עדיף מרובא ואין הרוב יכול להכריע בתרי ותרי, ודוקא חזקה קמא הוא דמהני מן התורה, משום דכיון דלפנינו ספיקא דתרי ותרי אזלינן בתר חזקה, **ואינך יכול להוציא מחזקתו קמא עד דאתברר שיצא מחזקתו הראשונה**, אבל רובא אינו אלא ראייה שנוטה להתיר יותר מלאיסור, אבל כיון דאיכא תרי ותרי לעולם ספיקא דידהו ספק שקול אפילו במקום רוב, ומשום דרוב אינו מכריע במקום עדים כלום, משום דתרי כמאה ומכ"ש תרי ותרי ורובא דלא עדיף מתרי.

סברה, שיותר סביר שהדבר לא השתנתה

קונטרס הספיקות א:ה

וראוי להתבונן חזקת מ"ק בממונא מנלן דאזלינן בתרה בשלמא חזקת ממון מהסברא שמיע להו כדאמרי 'ברי'ש הפרה סברא הוא וכו'. 'אבל חזקת מ"ק שאין שום אחד מוחזק בו שיד שניהן שוה בו מנלן דלוקמה בחזקת מ"ק ועל אידך שדינן לאתויי ראי, 'ואפשר לומר דחזקת מ"ק בממון מכח חזקה קמיי'תא דאיסורא הוא דאתיא. וכמו דבכל ס' איסורא מעמידן הדבר בחזקת מה שהי' מתחילה קודם שנולד הספק בין להתירא בין לאיסורא כדיליף בפ"ק דחולין. ה"נ בממון כשנולד בו ס' אם הוא של ראובן או שלשמעון מעמידן אותו בחזקת מי שהי, מתחילה. אבל קשה דא"כ מ"ט דסומכוס דפליג על חזקת מ"ק בממון וכי ס"ד לומר דאיהו יפלוג נמי על ח"ק באיסורא. ואפשר לומר דטעמא דסומכוס משום דסובר דכל ממון המוטל בס' חשיב כאלו שניהן מוחזקין כמ"ש התו' בפ' השואל דחשיב אליבי' כאלו כ"א מוחזק במחצה ומש"ה לא אזלינן בי, בתר מ"ק נגד חזקת ממון. אבל לרבנן לא מיחשיב כאלו כ"א מוחזק במחצה וכיון דאין כאן חזקת ממון אזלינן בתר חזקת מ"ק כמו באיסורי בתר מ"ק. ואפשר עוד לומר לחזקת מ"ק בממון לא מחזק דבאיסורי אתיא דממונא מאיסורא לא ילפינן בכה"ג. וחזקת מ"ק מעין חזקת ממון ממש הוא דכמו דבחזקת ממון הסברא נותנת שאין להוציא הימנו בלי ראי. 'ה"נ אין להוציא מחזקת מ"ק בלי ראי, דכל שידוע שהיתה שלו מתחילה אך שהוא עומד ברה"ר או באגם בי גזא דבעלים איתא. וחשבינן לי' כאלו עדיין הוא מוחזק דדל ספקא מהכא תשאר ביד הבעלים הראשונים:

אם לא נסמוך על החזקה - אין לדבר סוף

רמבם פירוש המשניות נזיר ט:ב

ופירוש רגלים לדבר - שהעניין יצא לדבר שאין לו תכלית כל זמן שנלך אחר האפשריות, ואמנם העיקר כשנתקיים איזה עניין שיהיה נניחהו בחזקתו, עד שיבוא דבר מבואר שיבטלהו מזאת החזקה, וכל דבר שיהיה בו ספק ואפשרות אחר הרי זה לא יסתלק החזקה. אחר כן הביא כל מה שדומה לזה:

Null Hypothesis

מידות לחקר ההלכה ב:יט

אם חזקה הוא באופן הפשוט שאנו משאירים את הדבר במקרה של ספק, כמו שהיה מקודם, או מצד דתמיד נשאר בספק הצד של העדר הסבה, מסתעפים מזה כמה נ"מ, כי אע"פ שע"פ רוב כל השתנות דרושה לסבה וכל אי השתנות בא מהעדר הסבה, הנה הרבה פעמים יש יוצאים מן הכלל, דוקא להשארת הדבר על המצב הקיים אנו דרושים לסבה, ואז יש הבדל אם המושג חזקה הוא כהצד הראשון או כהצד השני.

מה למדנו השנה

- כתובה דאורייתא דרבנן
- שאר כסוס ועונה
- אונס בתנאי
- אפקאינהו
- אונס רחמנא פתריה
- חתן אבל
- דבר שאינו מתכוון
- שבות דשבות במקום מצווה
- אוסק במצווה ותלמוד תורה
- היתר אוכל נפש ושווה לכל נפש
- ברכת חתנים
- ספיק ספיקא